

— Не, Господинъ Докторе! Нѣма да викамъ.

Започна тогава да бърка първо съ ланчета, послѣ съ сондата въ ранитѣ ми — 10 до 11. сантиметри на вътрѣ, за да опрѣдѣли мѣстото, сегнѣ пхна клещитѣ и извади крушума. Свѣтна ми на очитѣ.

Когато пхнаше сондата и клещитѣ да бърка въ раната ми и да търси крушума, който бѣше залостенъ между двѣ ребра, отъ болѣжки ази стискахъ пъртитѣ на жѣлѣзния си одъръ до ступване, и доктора ме питаше:

— Боли ли те?

— Не! отговаряхъ и се силяхъ да съмъ веселъ.

Слѣдъ изваждането на крушума пораствори раната и почна съ щипцитѣ да вади строшенитѣ кости единъ по единъ. Извади петъ. По-напрѣдъ опитваше съ сондата да ги намѣри, сегнѣ пхваше щипцитѣ и ги вадеше; и всякога ме питаше:

— Боли ли те?

— Не ме боли! отговаряхъ и азъ всекога.

Но, най-послѣ, не можихъ да дотрая, причерня ми на очитѣ отъ болка и като не смѣяхъ да викамъ, защото тѣй бѣхъ обѣщаль, помолихъ доктора да прѣкрати операцията и останалитѣ кости въ раната да ги извади други пътъ, и той ме послуша.

Така операция стана на 23-й Февруария 1878. Втората се завърши на 8-й Марта при сжцитѣ кондиции, а слѣдъ това на 8-й Априль излизахъ отъ болницата съ-вършенно оздравѣлъ.

Докторъ Малдареску искаше да ми вземе крушума и коститѣ, но, колкото и да настояваше на това, азъ не му ги дадохъ. Називъ си ги и до сега като сжкоцѣнно въспоминание. Повече отъ петъ мѣсеци ги носихъ и търпѣхъ въ гърдитѣ си съ присмъртни болки.

Днесъ азъ съмъ съвършенно здравъ. Три декорации сж отпечатани на гърдитѣ ми, които за м-нѣ чинятъ повече отъ всичкитѣ ордини на високитѣ царства въ свѣта. Искамъ да кажа за зараслитѣ ми три рани на гърдитѣ.

Ако да бѣхъ живѣлъ въ славнитѣ врѣмена на старитѣ Римляни, тѣзи знакове на гърдитѣ ми щѣха да ми бѣдѣтъ най-почтениото отличие. Днесъ такава добродѣ-